

Thrallovo trápení

Už je tomu několik dnů, pořád ten stejný sen. Už žádné pohledy do budoucnosti, žádné věštění, jen ten jeden sen...

Co to znamená?

Proč?

Může za to snad nevydařený pokus zastavit Illidana při cestě k Ledovému trůnu? Nedalo se nic jiného dělat, měl velkou podporu a jeho moc u portálu byla ohromná. Jak mohl nabrat takové síly? Jak se mohl dostat tak daleko? Měl jsem mít nemrtvé a elfy dříve na své straně... Teď potřebují pomoc, když byli zrazeni... Teď jim pomáhám. Mohou za to oni? Měl jsem je přijímat? Kde jsou mé severní jednotky? Kdy zaútočí? Jak se správně bránit?

Může za to Vol'Jin?

Ne, určitě ne, Vol'jin odpřisáhnul věrnost před celou radou a omluvil se za zmatky, které měl na svědomí. Zaslepen touhou po slávě a moci málem zhatil vše, co mohl. Ne, určitě ne... Bylo dobré rozhodnutí vzít ho zpět, celé vojsko za ním stojí... Byl by nerozum se rozhodnout jinak. Trolly potřebuji...

Proč?

PROČ???

Tolik otázek a v noci místo rozumného vysvětlení snění. Věštění, jak tomu bývalo 60 let předtím... Proč ten jeden nicneříkající sen?

To vše se honilo hlavou velkému zelenému orkovi, než začal pravidelně oddechovat a jeho hrud' se pomalu zvedala a klesala v pravidelném rytmu jeho dechu. Přikryt kožešinou z toggara a v malém pokoji horního hradiště se stráží u vchodu se Thrallovi začal zdát jeho děsivý sen.

....

Probudil se zpocený, udýchaný, jako každou noc za posledních pár dní. Věděl, že už do konce noci neusne, a proto se šel projít po hradišti. Začal znovu přemýšlet, ale tentokrát nad jednou jedinou věcí. Věděl, že dokud nepřijde na to, co se mu v noci zdá, tak nebude moci pořádně myslet na ostatní věci. A válka je tak blízko. „*Už je tady a zve nás všechny mezi naše předky.*“ Thrall se lekl, ale nedal to na sobě znát. Zahleděl se do modrozelených očí s krvavými žilkami všude kolem. „*Ano. Nemohu spát a tvá mysl je jak sopka pro lidi jako jsem já.*“ Tentokrát Thrall své překvapení nestihl zakrýt. Usedl k mladému orkovi a odvyprávěl mu celý svůj sen. Ork už ani nehlesl a téměř bez hnutí vyslechl zarmouceného vládce. Po skončení vyprávění, kdy se měsíc akorát schoval pod hustými mraky, z orka, který nyní nebyl osvětlován úplňkem, už zářily jen ty krvavé žilky v očích. Ork se neslyšně zvedl a pověděl Thrallovi: „*Sen ti ukazuje jen tvou vlastní cestu a s ní ti nikdo radit nemůže, rozluštěním snu ale správnou cestu nemusíš najít.*“ Thrall nestačil poděkovat a nyní staříčký Ork se mu rozplynul před očima.

...

Začalo svítat a teprve tehdy se Trall opravdu probudil. Klidný a zadumaný vyrazil ze svého pokoje a šel se podívat jako každé ráno na místo, kde ve snu vídával podivného Orka. Nic.

Nic, jenom podivný symbol z letokruhů prkna podlahy, který už má prohlédlý snad stokrát. Hlavou mu letěla slova orka stojícího na onom místě. „*Sen ti ukazuje jen tvou vlastní cestu a s ní ti nikdo radit nemůže, rozluštěním snu ale správnou cestu nemusíš najít.*“

Co to znamená? Proč mám, nebo nemám hledat cestu?

....

Už tomu bude několik let, co se ten sen Thrallovi zdá. Už se mu nezdá každý den, někdy třeba ani měsíc, ale pak se zas objeví a je úplně stejný jako prve. Thrall od doby, kdy se mu sen začal zdát, přestal být tím klidným vůdcem. Začal být více zuřivý, divočejší, více posedlý. V očích svých lidí roste, stává se z něj vůdce.